

בש"פ 5686/15 - ינון ראובני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5686/15

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

העורר:

ינון ראובני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי נצרת במ"ת
57599-07-15 שניתנה ביום 17.8.2015 על ידי כבוד
השופט ד' צרפתי

תאריך הישיבה:

י"ז באלול התשע"ה (1.9.2015)

בשם העורר:

עו"ד איתמר בן גביר

בשם המשיבה:

עו"ד נילי פינקלשטיין

החלטה

1. מונח בפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת במ"ת 57599-07-15 (מפי כב' השופט ד' צרפתי), אשר הורה לעצור את העורר עד לתום ההליכים. על פי עובדות כתב האישום, הצית העורר, יחד עם נאשם נוסף, את

כנסיית הלחם והדגים והמנזר הסמוך לה, וזאת על רקע עוינות כלפי הדת הנוצרית. השנים נכנסו למתחם הכנסייה בשעות הלילה המאוחרות, שפכו בנזין על דלתות וקירות חדר הישיבות במנזר, והבעירו אותו לאחר מכן. כמו כן, הציתו דלת מבנה מגורים בו שהו שני כמרים באותה העת, וריססו כתובת שנאה על קיר סמוך. העורר מואשם בהצתה בנסיבות מחמירות על פי סעיף 448(א) לחוק בצירוף סעיף 29(א) לחוק, בהשחתת פני מקרקעין ממניע של עוינות כלפי ציבור לפי סעיף 196 בצירוף סעיפים 144 ו-29(א), ובקשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1). בנוסף לכך מואשם העורר בניסיון הימלטות משוטר שבא לעוצרו, על פי סעיף 275, ובהפרת צו הרחקה מאדם אחר, בהתאם לסעיף 287(א). כל הסעיפים הנ"ל הינם לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. הדיון בפנינו נסוב על שתי סוגיות מרכזיות. הראשונה עוסקת בחלופת המעצר, והשניה בטיב חומר הראיות לכאורה.

בא כוח העורר טען כי בית משפט קמא כלל לא בחן את חלופת המעצר שהוצעה על ידו בדיון – פיקוח של שני הוריו של העורר יחד עם איזוק אלקטרוני, או פיקוח על ידי סבו וסבתו. ואכן, החלטת בית המשפט המחוזי אינה דנה בחלופות השונות, אלא מגדירה את המעשה – עבריינות על רקע אידיאולוגי לאומי גזעני – כמעשה שמבסס מסוכנות ממשית, שלא תוקה גם בחלופות מעצר. באת כוח המדינה הסכימה לדברים אלו, ואף הוסיפה כי מדובר בעבירות חמורות ביותר – ניסיון הצתה של מתחם מגורים מאויש על רקע גזעני, וכי קיים חוסר אמון בסיסי בעורר, בשל עברו.

לגבי טיב חומר הראיות לכאורה, היו חלוקים הצדדים בדעותיהם. הוסכם כי קיימות ראיות, המבססות חשדות כלפי העורר – כגון כפפה עם דנ"א שנמצא כמה קילומטרים ממקום האירוע, קלטת וידאו בה נראה העורר ממלא מיכל חלב בדלק, כשמיכל דומה, ובו שאריות בנזין, נמצא אחר כך בקרבה לזירת האירוע. אולם, לגבי משקלן של ראיות נסיבתיות אלו, ולגבי צילומי וידאו שונים בהם רואים את כלי הרכב בדרכו מתחנת הדלק בלטרון ועד ליעד ההצתה בצפון הארץ – הועלו טענות שונות.

3. לאחר עיון בחומר הראיות שהוגש לפני ושמיעת טענות הצדדים בהרחבה – הוחלט כי דין הערר להידחות. אף ללא הזדקקות לשאלות בדבר סרטי הוידאו – שמשקלם הראייתי שנוי במחלוקת בין הצדדים – הראיות לכאורה מבססות את האישום כנדרש על פי המבחן שנקבע בפסק דין זאדה. אמנם, צודק הסניגור כי התשתית נסיבתית. אולם, יש להפנות לכפפה עליה נמצאה דגימת דנ"א של העורר מספר קילומטרים ממקום האירוע, יחד עם סרטון המתאר את העורר ממלא בקבוק חלב בדלק. בקבוק חלב דומה נמצא לאחר מכן במרחק מה מהמנזר, עם שאריות בנזין בתוכו. על אלה יש להוסיף כי העורר שמר על זכות השתיקה. זוהי זכותו, אך אי מתן הסבר לנתונים האמורים, שעל פניהם טעונים הסבר ונמצאים בדיעתו, מחזק את ראיות התביעה – על הצומת שבין ראיות נסיבתיות לבין ראיות לכאורה.

גם מסוכנותו של העורר מבססת את עילת המעצר. על פי הנתען, מדובר בעבירות שבוצעו מתוך אידיאולוגיה מעוותת כלפי ציבור – שכל חטאו היה בהשתייכות לדת אחרת – תוך אדישות, במקרה "הטוב", לפגיעה בחיי אדם. התנהגות לכאורה זו של העורר מצביעה על מסוכנות ברף גבוה ומשליכה על בחינת החלופה.

צודק הסניגור כי יש לבחון חלופה. הדין אינו שולל חלופה באופן אוטומטי בשום עבירה שהיא. לצד זאת, החלופות שהוצעו בגדר "עולם כמנהגו נוהג", אינן מהוות מענה. המשוכה בהצגת חלופה על ידי העורר, לנוכח העבירות שהוכחו לכאורה – גבוהה ביותר. לכך יש להוסיף את עברו של העורר, גם בתקופה האחרונה, שכולל הפרת צווי הרחקה

מנהליים, ניסיון לברוח ממעצר והפרת צו ההרחקה שהוטל עליו בבית משפט השלום במסגרת תיק אחר. התנהגות כזו עשויה להיות רלוונטית בתיק זה, על נסיבותיו.

המסקנה היא כי אין לקבל את הערר. העורר רשאי, ככל עורר, להגיש בקשה לעיון חוזר, היה ויהיה בידו להציג חלופה בעלת איכות גבוהה שבכוחה לענות על הדרישה הקבועה בדין – השגת מטרת המעצר באופן שפוגע פחות בחירות הנאשם. זהו דינו של כל נאשם שעבר לכאורה עבירה חמורה. מובן כי אין בהצגת המצב המשפטי הכללי להביע כל עמדה ביחס לבקשה שטרם הוגשה.

4. לסיכום, דין הערר להידחות.

ניתנה היום, י"ט באלול התשע"ה (03.09.2015).

ש ו פ ט
